

סיפור לידה.. אני לא באמת יודעת מה לספר על הלידה עצמה שעברה יחסית בקלות ובמהירות.. לאחר שבוע של תופעות כמו כאבים במפשעות ובאגן ועוד ועוד.. ברגע אחד הגיעו הצירים בתדירות של כל 2-3 דקות ואז לרגע נלחצתי שאולי זה יקרה מהר מידי?? זה היה ביום שישי בלילה והייתי בקשר בווטסאפ עם אורית (ה- מהממת) וניסיתי לתפוס את האמא שלא ענתה לי כיוון שהיא שומרת שבת ואז אורית תפסה פיקוד על להשיג אותה.. בזמן הזה כבר ידעתי שאני חייבת להגיע לבי"ח והחלטתי באמת להזמין אמבולנס. נסיעה באמבולנס עם צירים היא גם כן חוויה והפרמדיק התפאר באוזני לאורך כל הדרך שאין לי מה לדאוג כי הוא כבר יילד בעבר, היגעתי לבית החולים קיבלו אותי ישר למיטה ובבדיקה כבר הייתה פתיחה של 4 ומחיקה של 90%!!! ישר אמרתי לאחות שאני רוצה אפידורל ואם יהיה לנו זמן?? ואז אורית הגיעה למרות שאמרתי לה שכבר ילדתי לבד בעבר ברור לי היום שהיה לי ממש כייף שהיא הייתה איתי ברגעים האלה!.. עלינו לחדר לידה ובזמן הזה גם הגיעה האמא ואז היה התהליך הרגיל... אפידורל-

לחיצות- מזל טוב!

אבל!!! התחושות!

מהצד לאורך כל הלידה ראיתי את האמא ממש נרגשת. היא לא הצליחה לזוז. כשהתינוקת יצאה שאלתי אותה אם היא באה לחתוך את חבל הטבור?? אני אפילו לא זוכרת אם היא ענתה או רק הזיזה את הראש בשלילה תוך כדי הלם מוחלט. המיילדת הניחה עלי את התינוקת והחזקתי אותה ואני זוכרת את חום הגוף שלה ושהיא נראתה לי ממש חזקה ויפה. כשלקחו אותה ונתנו אותה לאמא, לא היה צריך להגיד כלום. ההרגשה בחדר הייתה מדהימה. לא הצלחתי להפסיק לחייך. אני לא יודעת להסביר את ההתרגשות הזו רק יכולה להגיד שזה לא מזכיר אפילו את התחושות לאחר לידה של ילד שלך. הרגשתי מאושרת בשבילה. וגם בשבילי. וגם בשביל העובדה שאפשר לעשות דבר כזה! הבנתי שאני נמצאת ברגע מאוד חזק בחיים שלי ושהתחושות האלה לא יישכחו לעולם. היה מדהים.

אורית, תודה!